

Jolita
Herlyn

Atsargiai –
mō-
te-
ris!

Alma littera

Ryškiai geltona Redos kuprinė nuo kalno straksi lyg teniso kamuoliukas. Mergina jau iš tolo mato, kad prie jūros bus ne viena. Du vaikinai žaidžia paplūdimio tenisą, o po medžiu ant margo patiesalo drybso kiek vyresnė šviesiaplaukė moteris. Tikriausiai turistė.

Trys poros akių nužiūrinėja geltonos kuprinės savininę. Ši apsimeta to nepastebinti. Tamsūs akiniai slepia žibančias akis. Mergina šypsosi matydama, kad vaikinai stengiasi žaisti grakščiau, šokinėti aukščiau. Vienas labiau atlošė pečius, kitas įtraukė pilvuką.

Reda kiek atokiau pasitiesia rankšluostį ir lėtai, lyg ją filmuotų reklamai, nusitraukia palaidinę. Gražiai ją sulanksto ir išsivaduoja iš šortų. Plastiškais judesiais tepa ant kūno kremą nuo saulės, visa povyza rodydama, kad sportininkai jai nerūpi. Kiek pagulėjusi išsimaudo, nusiima akinius, o tada pasilenkusi purto šlapius plaukus, muojuoja galvą į abi puses. Jos jaunas kūnas blizga saulėje, vaikinams net seilės ištįsta. Bet Reda vaizduoja, kad jie jai nerūpi. Atsisėda, manieringai užsideda tamsius akinius, lyg siųsdama pasauliui ženklą: *aš jūsų nematau, vadinasi, jūs neegzistuojat*, ir atsuka žaidėjams nugarą.

Vaikinai toliau žaidžia tenisą. Įdegusios raumeningos rankos mosuoja raketėmis. Jie taiko taip sviesti kamuoliuką, kad šis

atsidurtų kuo arčiau paslaptingos blondinės. Kaip kitaip prieisi ir geriau apžiūrėsi. Galų gale vienam pasiseka ir kamuoliukas bumbteli tiesiai ant Redos rankšluosčio. Mergina net nesujuda, lyg šalia nukritęs kamuoliukas būtų nematomas, lyg jos žvilgsnį amžiams būtų prikaustęs jūros mėlis.

Vienas iš vaikinų, tas žemesnis, bet raumeningesnis, išpūtęs krūtinę atlinguoja prie merginos. Lėtai pasilenkia ir pirštų galais sugriebia kamuoliuką. Reda vis dar studijuoja jūros tolius.

– Koks tavo vardas? – neiškenčia graikas. Klausia angliškai, neabejoja, kad prieš jį užsienietė.

– Mano vardas? – mergina kilsteli galvą, jos veidas neišduoda jokio susidomėjimo, tik abejingai klausia: kas čia ją išdrįso sutrukdyti?

– Taip, koks tavo vardas?

– Reda.

– Iš kur tu?

– Iš Lietuvos, – vėl ledinis tonas. Reda buvo girdėjusi, kad graikus traukia paslaptingos išdidžios moterys, jie tokias labiau gerbia, tad iš visų jėgų stengiasi tokia tapti bent šią minutę.

– Iš Lietuvos? „Žalgiris“? Kaunas? Krepšinis? – vyruko akys nušvinta, o kūnas spurda lyg pagauto paukštelio tinkle.

– Žinai „Žalgirį“? Girdėjai apie mano šalį? – Reda pakelia akinius atidengdama žalsvas akis, jose tvyksteli nuoširdus susidomėjimas. Juk ką tik Dimitrijaus seserys vargo prie žemėlapiu Lietuvos ieškomamos, o šis graikas net apie „Žalgirį“ yra girdėjęs. – Tu man patinki, – pareiškia, bet nekoketuoja.

Moteris po medžių pakyla nuo gulto ir modama ranka kažką graikiškai šūkteli vaikinui. Bet šis į jos žodžius nekreipia dėmesio. Visą jo esybę pasiglemžusi paslaptinga nepažįstamoji.

– O tu čia atostogauji?

– Lankau gimines.

– Gal galėčiau tave pakviesti vakarienės?

– Ne! Aš tavęs nepažįstu, – kategoriškai atkerta, nes intuicija jai kužda, kad šį jaunuolį mato ne paskutinį kartą. Tad pasirodyti lengvai prieinama neketina.

– Tada susipažinkime. Mano vardas Adonis, – neatlyžta graikas, kaitinamas svetimšalės abejingumo. – Žiūrėk, ten mano mama, – mosteli į moterį po medžiu, kuri jau lanksto paklotą ir bruka į krepšį. Ji skuba namo, trypcioja, bet laukia jaunuolio, neketina jo čia palikti. – Rytoj mes vėl žaisime tenisą. Ateik, pažaisim drauge.

– Aš nemoku.

– Išmokysiu tave. Lauksiu vienuoliktą, – vaikiną linkteli galva, apsisuka ir per smėlį brenda moters link, kuri jau kiša krepšį į automobilio bagažinę.

Rytas baltu debesėliu plaukia tolyn užleisdamas vietą dienos karščiui, o Reda vis sėdi terasoje po vynuogienojais ir lėtai, labai lėtai gurkšnoja graikišką kavą.

– Tai į paplūdimį neisi, *koritcaki mou**? – Algiro rausvų marškinėlių palapinė užstoja visą durų angą.

– Eisiu, eisiu, bet noriu ramiai kavos išgerti.

– Jau tuoj pietūs, nespėsi grįžti.

– Tikrai spėsiu, – patikina Reda puikiai žinodama, kad graikai nepusryčiauja, ryte geria tik kavą, pietus valgo tuoj po vidurdienio, o tada jau ilsisi.

Algiro tik gūžteli, švelniai nusišypso merginai ir vėl pasislepia namuko tamsoje. Veikiausiai, kad jos lašiniai saulėje neapdirptų, – geraširdiškai pagalvoja Reda ir pakėlusi žiūronus prie

* Mergaite mano (*gr.*).

akių įsmeigia žvilgsnį į paplūdimį. Vaizdas glosto širdį. Adonis su draugu bando žaisti tenisą, o iš tikrųjų laužo kaklus žvalgydamiesi į kelią. Reda sukikena. Tegu pasižvalgo, palaukia, pasikankina. Kiekviena laukimo minutė jos kainą augina tarsi aukcione. Gerai, kad vakar tuos žiūronus dėdė Michaelis ištraukė. Tokį kozirį jai į rankas įteikė. Bet juk ir aukcionas amžinybę nesitęsia. Laikas! Reda užsimeta geltoną kuprinę ant pečių ir nušuoliuoja pakalnėn.

– Maniau, kad nebeateisi, – Adonis puola bučiuoti į skruostus lyg senas pažįstamas, bet Reda atšlyja rodydama, kad toks vaikino įkarštis ne visai tinkamas. – Eikš, išmokysiu žaisti. Tu stok priešais, o aš laikysiu tavo ranką.

Įdavęs raketę Adonis atsistoja Redai už nugaros. Tvirtai suima jos ranką ir kartu atmuša pirmą smūgį. Paskui dar vieną. Ir trečią.

– Na, matai, kaip tau gerai sekasi, – vis giria, bet rankos nepaleidžia.

Kai prakaito lašeliai suspindi ant žaidėjų kūnų, jie meta raketes ir panyra į gaivų vandenį. Kiek paplaukioję įsitaiso ant rankšluosčių. Adonio draugas, kažką suburbuliavęs apie reikalus, supratingai palieka porelę. Adonis dėl to neapgailestauja, Reda irgi.

– Iš kur tu apie Lietuvą girdėjai? – klausia.

– Aš „Žalgirio“ sirgalius, man krepšinis labai patinka, – šypsosi Adonis. – Ir universitete žaidžiu.

– O ką studijuoji?

– Ekonomiką Patrų universitete.

– Aaa, Patrai, žinau...

– Žinai, kas yra Patrai? – nuoširdžiai nustemba.

– Taip, mes iš Italijos į Patrus keltu persikėlėme.

– O paskui pakrante riedėjot? Aš dažnai šiuo keliu važiuoju. O gal turi kokių nuotraukų iš savo šalies? – staiga keičia temą.

Reda iš krepšio ištraukia knygą, kurioje vietoj puslapių skirtuko guli bendra klasės draugų nuotrauka, daryta per atsisveikinimo vakarėlį prie Palangos tilto. Adonis atidžiai studijuoja nuotrauką, o tada pirštu baksteli į vaikiną, apsikabinusį Redą.

– Čia tavo sužadėtinis? – graikui sunkiai sekasi slėpti nepasitenkinimą.

– Neee, šiaip bendraklasis, – nusijuokia.

– Tai galiu tave pakviesti vakarienės? – puola į ataką lyg išgirdęs, kad priekyje nėra jokių priešų pasalų.

– Nežinau, aš vis dar tavęs nepažįstu. Man per greitai.

– Tu baiminiesi? Nebijok, pasitikėk manimi, ir susipažinsime, – maldauja graiko akys.

Reda nirtuliuoja. Nežino, kaip derėtų elgtis. Mama tikrai į pasimatymą jos neišleistų, bet ji juk toli, atsiklausti nereikės. Ir kada ji paskutinį kartą tokio mamos leidimo prašė? Juk niekada! Tai kodėl dabar mamą prisiminė? Kas ji – saugumo garantas? Pačiai viską reikia spręsti, pačiai. Užtenka, kad Adonio mamą matė, išties solidi ponis, visai negraikiškos išvaizdos, rieta nosele. Bet ar nepagalvos šis berniokas, kad ji lengvabūdė turistė, tinkama vienos dienos nuotykiui? Tokios reputacijos nori išvengti, bet į tą pasimatymą nueiti labai magi, labai...

Dar minutę padvejojusi, Reda padiktuoja Algiro adresą.

Lygiai septintą baltas „Fiat Punto“ sustoja prie Algiro namo. Vairuotojo durelės atsidaro, pasirodo mėlyni džinsai, balti golfo marškinėliai ir švytintis Adonio veidas. Tas švytėjimas ir yra jo ryškiausias bruožas, nes vaikinai neturi nei išraiškingos graikiškos nosies, nei kokio nuskelto danties. Akys, lūpos, smakras, kaip ir visa kita, tarsi surinkta iš katalogo skyriaus, kuris apibrėžtas kaip „vidutinis“. Tik šviesa, tarsi prilipusi prie jo kūno, ypatinga. Reda nežino, ar kiti ją pastebi, bet ji mato. Ir todėl Adonis jai gražus.

Mergina laukdama vakarinio pasimatymo jaudinosi kaip aktorė prieš premjerą. Ištaigingų suknelių neturi, aukštakulnių į salą nepasiėmė, tik šlepetes, įsispiriamas per pirštą. Džiaugėsi, kad bent kiek įdegti suspėjo, ta saulės nurusvinta oda jai teikė pasitikėjimo ir tiko prie baltos paprastutės suknelės. Palaidi plaukai lyg užuolaida dengė pečius, o ant kaklo kabojo Algiro padovanotas sidabrinis kryželis. Širdis po tuo kryželiu plazdėjo, bet iš merginos veido vargiai kas būtų įžiūrėjęs jaudulį. Prie veidrodžio ilgai repetavo matuodamasi išdidžios, save gerbiančios ir neprieinamos moters kaukę.

Reda sėda į Adonio automobilį sukdama galvą, apie ką reikės kalbėtis. Ir ne šiaip kalbėtis, bet angliškai šnekėti su nepažįstamu vaikinui iš visai nepažįstamos kultūros. Na, gerai, su

vaikinu, kuriam jaučia simpatiją ir kuris aiškiai jai neabejingas. Su Rimu tokių problemų jai nekildavo. Jis buvo dievas, o ji – jo šešėlis. Jis kūrė taisykles, o ji paklusdavo. Jis pasakojo apie save, o ji nuolankiai klausydavo. Tol, kol privažiudavo nuošalią vietelę. O tada žodžių nebereikėdavo. Kartais ji uždainuodavo...

– Gal gali graikiškų melodijų paleisti? – atsiminimas apie dainavimą Redai pasiūlo išeitį.

Adonis tokiu pageidavimu apsidžiaugia, nes ir jam iš jaudulio pinasi liežuvis. Tokia gražuolė šalia! Sėdi tiesi, žiūri tik į priekį, tikra Sniego Karalienė. Buzukio garsai užpildo erdvę, bet tvyrančios įtampos neįveikia. Drėgni graiko delnai slidinėja ant vairo, o mintys painiojasi. Redai drėksta šlaunys, bet ji bijo net pirštą pajudinti. Kartą Rimas jai pasakė, kad moteris vilioja vyrą savo paslaptینگumu. Ji pamoką išmoko ir dabar taiko praktikoje – vaidina paslaptingą. O kas gali būti paslaptingiau už tylą? Nors sau Reda tokia nepatinka. Juk išties yra atvira, šilta, draugiška pleputė. Bet nustoti vaidinti negali.

Kai pastatę automobilį jaunuoliai įsilieja į šurmuliuojančią vakarinę miestelio minią, Adonis paima Redai už rankos ir tuoj pat paaiškina:

– Kad nepasimestum...

Jo delnas drėgnas ir labai švelnus, Reda iškart supranta, kad šios rankos niekada runkelių nerovė ir braškių neravėjo. Jos pačios delnas kur kas šiurkštesnis. Tačiau Adonio prisilietimas kupinas paslaptingos jėgos, tylaus vyriškumo. Tokia ranka galima pasitikėti, galima į ją atsiremti. Ji ne tik ves per žmonių sambūrį, bet saugos, globos, gins. Redai Adonio ranka patinka.

Susikibę jaunuoliai lėtai iriasi per minią. Reda dairosi aplink. Tarp juodbruvų graikų ji it balta varna. Tamsios akys kapoja ją iš visų pusių, lesioja kojas, drasko drabužius, kabinasi į plaukus. Kyla įspūdis, kad į pusnuogę graikę gatvėje visi žiūrėtų mažiau